

fødevarer af høj kvalitet, også for den krævende forbruger, som kan sikre bonden økonomi og arbejdsbetingelser, der kan måle sig med andre erhverv, som kan sikre beskæftigelse i service- og forarbejdningsledet samt sikre valutaindtjening til samfundet – alt sammen på en måde, der tager hensyn til dyrene, naturen og ressourcerne, altså grundvandet, vandmiljøet og luften. Derfor har vi særlig lagt vægt på at inddrage naturens egne virkemidler i aftalen i størst muligt omfang, f.eks. våde enge, skovtilplantning, efterafgrøder m.v.

Jeg vil nu vende mig mod lovforslagene, som bærer præg af, at de er udarbejdet og skrevet i flere ministerier og af flere personer. Det skal jeg nævne et eksempel på, nemlig efterafgrøder, som regeringen nødtvungent og kun i allersidste øjeblik tog med som et positivt element. I lovforslag nr. L 55 står der 6 pct. græsafrøder, og det står både i den skriftlige fremsættelse og i bemærkningerne. I L 67 står der 6 pct. efterafgrøder i den skriftlige fremsættelse. I L 58 står der 6 pct. græsefterafgrøder i den skriftlige fremsættelse, men i lovtæksten og i bemærkningerne står der efterafgrøder. Jeg vælger definitionen i L 58.

Uden at træde mere i efterafgrøderne skal det alligevel med, at i L 55 står der 6 pct. af omdriftsarealet, og i L 58 regner man med 6 pct. af det areal, som er udtaget eller dyrket med etårig afgrøder, som ikke er kvælstofoptagende om efteråret i høståret. Også her vælger jeg definitionen i L 58, selv om det kan undre, at udtagne arealer skal med, men det må vi have en klaring på. Det er kun ét eksempel på, hvor forvirrende det kan være, hvis man ikke er konsekvent i definitionerne af samme emne.

Så er der en lang række eksempler i de fire lovforslag på, hvor knudret det hele er blevet, uden at det er i direkte modstrid med aftalen. Jeg ved udmærket, at vi ikke kan slå os igennem med ændringer og lempelser, men jeg vil alligevel godt appellere til aftalepartierne om at være lydhøre, når vi tager fat på udvalgsbehandlingen.

Jeg har allerede sagt, at Venstre ikke løber fra aftalen. Det er heller ikke et forsøg på at rokke ved måltallet, men kunne vi gøre det nemmere at efterleve planen, så burde vi kunne forenes i det ønske. Jeg nævner en række eksempler i flæng for at illustrere, hvad jeg mener:

I L 58, § 19, er der en afstandsregel på 5 km, som relaterer til grønne marker. Her burde man bruge landbrugslovens afstandsregler på 10 km.

Det har ingen negativ miljøeffekt i hvert fald. I L 58, § 11, er det hensigten, at en landbrugsbedrift maksimalt må have et ultimolager af husdyrgødning på 50 pct. af årsproduktionen. I Venstre synes vi, at den bestemmelse er inderlig overflødig. Det har ingen miljømæssige konsekvenser at sløjfe den.

Jeg ser heller ingen steder i lovkomplekset, at det er beskrevet, at kvælstofgødning, som bruges til foderformål, f.eks. flydende ammoniak, som bruges til ludning af halm, er undtaget fra bedriftens gødningskvote. Hvorfor tager man planternes kvælstofnorm i 1997-98 som udgangspunkt? Det er et statisk tal. Hvorfor ikke tage de årlige kvælstofbehov som udgangspunkt minus 10 pct.? Det ville være fagligt rigtigt.

Er det rimeligt og sikkerhedsmæssigt forsvarligt, at fordoblingen af straffelovens forældelsesfrist fra 2 til 4 år gælder for alle overtrædelser af reglerne?

Og så kan det godt undre, at skatteministeren som anført i bemærkningerne til L 67 kan finde en reduktion af kvælstofudvaskningen på 500 t, som ikke er regnet med i tallene fra DMU. Det er væsentlig mere, end stramningerne af harmonikravene giver.

Endelig lægges der også i de her lovforslag op til, at kontrollanter kan gå uhindret ud og ind af folks ejendom og sågar bolig uden retskendelse. Hvordan harmonerer det med justitsministerens redegørelse til Folketinget om udviklingen i forvaltningsmyndighedernes adgang til privat ejendom uden retskendelse? Man kan f.eks. sagtens kontrollere grønne marker og efterafgrøder, selv om man melder sin ankomst i forvejen. Venstres modstand mod en sådan bestemmelse, som mere og mere vinder indpas i dansk lovgivning, er kendt.

Lovforslagene osrer langt væk af mistillid til landbrugerhvervets udøvere, bønderne. I Venstre tror vi, man kunne komme langt ved at motivere. Gulerod er nu engang bedre end pisk. Derfor lægger vi også vægt på, at kommuner og amter får de fornødne værktøjer til at udføre de opgaver, som vi henlægger til dem. Jeg vil her henvise til Amsrådsforeningens brev, som er dateret den 4. marts 1998.

I Venstre er vi fuldt ud overbevist om, at Vandmiljøplan II også lever op til EF-nitratrektivets bestemmelser. Alt andet ville være komplet uforståeligt, specielt når vi ser, hvad andre EU-lande indtil nu lever op til.